

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 71

21 października 2023

Huna i wiara w Indiach

Wedy, weda znaczy wiedza i przekaz tej wiedzy. „Wedy” słowiano-aryjskie i hinduskie, są źródłem prastarej wiedzy. Stanowią całość wiedzy człowieka o świecie ludzi i bogów. Ogólnie „Wedy” zawierają informacje na temat natury i odzwierciedlają historię ludzkości na przestrzeni ostatnich kilkuset tysięcy lat. „Wedy” wyjaśniają, że w kosmosie istnieje 14 cywilizacji technicznych, w tym siedem w naszej galaktyce. Kosmiczne cywilizacje w różnych księgach religijnych nazywane są bogami ludzi.

„Wedy” opowiadają o bogach i stworzeniu oraz podają listę praw. Jest w nich wiele opowieści i przypowieści, a także szczegółowe przykazania moralne oraz obyczajowe. Po „Wedach” i na ich podstawie powstały święte pisma różnych religii.

W „Wedach” istnieje najwyższy bóg, niewyobrażalny dla człowieka, pod nim znajduje się łańcuch coraz mniejszych bytów, aż do wyższej jaźni. Przy czym wszystkie, tak jak wyższa jaźń mają naturę męską i żeńską, stanowią parę Ojca i Matki. Są to byty wyższe, które również podlegają ewolucji, przechodząc do coraz to wyższych poziomów energetycznych, aby ostatecznie połączyć się z najwyższym bogiem .

Wedyjska myśl w Indiach rozwinęła koncepcję głównego, najwyższego ducha, Brahmana (absolutu), który jest jedyną ponadczasową rzeczywistością, i jedynym kosmicznym Ja we wszechświecie. Iskra tego wszechogarniającego Ja jest obecna w każdym człowieku, jako jego indywidualne wyższe Ja – wyższy atman i średnie Ja – atman, będący duszą-średnią jaźnią

człowieka. Celem systemu jest nawiązanie kontaktu przez człowieka z jego indywidualnym wyższym Ja – wyższym atmanem, a po cyklu reinkarnacji promocja duszy – atmana na poziom wyższego Ja – wyższego atmana, a następnie poprzez kolejne promocje wyższego atmana wchłonięcie go przez Brahmana.

Nawiązanie kontaktu przez człowieka z jego indywidualnym wyższym ja – wyższym atmanem, jest to osiągnięcie przez człowieka stanu Buddy – stanu przebudzenia i oświecenia, czyli stanu wyższej jaźni.

Kosmiczne nadrzędne i uniwersalne Ja – brahman, podobnie jak wyższe Ja – wyższy atman jest czystym duchem, doskonałym i ponadczasowym. Atman – średnia jaźń (średnie Ja) jako dusza wciela się w kolejnych żywotach w kolejne ciała, podlegając prawu karmy. Atman składa się z subtelnego – energetycznego ciała fizycznego duszy, którym jest ciało przyczynowe-manas i z ducha atmana w skład którego wchodzi ciała subtelne (buddhialne, atmaniczne i ponadatmaniczne-anupadaka). Wyższy atman – wyższa jaźń (WJ) składa się z subtelnego – energetycznego ciała fizycznego WJ, którym jest ciało Adi i z ducha wyższego Atmana, którego ciała subtelne nie mają nazwy, ale przez analogię do niższej i średniej jaźni odpowiadają one za (wymianę energii, uczucia, umysł); w przestrzeni energetycznej WJ.

Osobowość, jako niższa jaźń składa się z ciała fizycznego i ducha-dźiwy, tworzonego na nowo przy każdej reinkarnacji. Duch-dźiwa w osobowości składa się z trzech ciał subtelnych (eterycznego, astralnego oraz mentalnego – niższy mental). Człowiek składa się z trzech jaźni lub inaczej Ja, z trzech niezależnych osobowości, umieszczonych w hierarchii jedna nad drugą i jedna w drugiej. Trzy jaźnie człowieka, niższa, średnia i wyższa, czyli osobowość, dusza i Wyższa Jaźń, scharakteryzowane są i określane jako odrębne osobowości. Każda z jaźni zbudowana jest z czterech ciał subtelnych, które pełnią określone funkcje w strukturze i przestrzeni energetycznej danej jaźni (ciało fizyczne, wymiana energii,

uczucia i emocje, umysł).

Po śmierci ciała fizycznego, ciało eteryczne także po trzech dniach obumiera. Wtedy w skład ducha-dźiwy wchodzi ciała (astralne oraz mentalne – niższy mental), które żyją dalej. Ciała te po 40 dniach od śmierci fizycznej także obumierają. Pozostaje tylko nieśmiertelna dusza – atman, w której istnieją zgromadzone doświadczenia z poprzednich wcieleń (reinkarnacji) oraz zdobyte doświadczenia w danej reinkarnacji, które nakładają się na duszę – Atmana. Wyjątkiem jest przypadek gdy po przejściu pełnego cyklu reinkarnacji następuje wyniesienie duszy – Atmana na poziom wyższego atmana – wyższej jaźni. Wtedy następuje promocja wszystkich trzech duchów na wyższy poziom życia duchowego, na wyższy poziom ewolucji.

„Wedy” strukturę materialno-energetyczną wszechświata przedstawiają następująco: absolut – pierwotna energia stworzenia – materia i energia – materia ożywiona i jej energia życiowa (roślin, zwierząt i ludzi).

Strukturę duchowo-energetyczną wszechświata można przedstawić następująco: absolut – byty duchowe wyższe – wyższe jaźnie – byty duchowe średnie (dusze) – byty duchowe niższe – ciała duchowe materii ożywionej (ludzi, zwierząt i roślin).

Trzy jaźnie z których składa się człowiek (niższa, średnia i wyższa; czyli osobowość, dusza i wyższa jaźń) oraz ich odwzorowanie duchowe jako trzy Ja (niższe, średnie i wyższe) w Indiach określone są jako: (dźiwa, atman i wyższy atman).

Bazując na wedyjskiej koncepcji religijnej można określić pojęcie i strukturę Boga. W „Wedach” słowiańskich i hinduskich boga najwyższego pojmuje się jako kosmos o nazwie Ra-M-Ha, który jest stwórcą wszystkiego co widzialne i niewidzialne, oraz utrzymuje ład we wszechświecie. Inteligencja kosmosu znajduje się w jego centrum zwanym absolutem i poprzez wnergię inglię/pranę/manę przenika cały wszechświat. Wszechświat tworzą wszystkie światy w kosmosie. Kosmos stanowi wielką kulę

energetyczną, zgodnie ze wzorem $E=mc^2$, wszelka materia jest częścią energii kosmosu. „Wedy” wzmiankują, że istnienią także inne kosmosy (wszechświaty), które tworzą multikosmos (multiwszechświat). W „Biblii”, która poprzez źródłowe stare księgi sięga do korzeni wedyjskich, nazwę boga najwyższego o nazwie IHVH jako kosmosu, przypisano gadziej kosmicznej istocie Jahwe.

Według hundy kontakt danej istoty z istotą wyższą, jest możliwy tylko z istotą będącą o stopień wyżej w hierarchii rozwoju. Dla człowieka istotą będącą od niego o stopień wyżej jest jego wyższa jaźń oraz istoty duchowe z tego poziomu. Uznaje się istnienie najwyższego boga składającego się z pary Ojca i Matki. Człowiek natomiast może nawiązać kontakt tylko z najniższą parą bytów duchowych wyższych, czyli ze swoją wyższą jaźnią składającą się z pary Ojca i Matki, i to ten poziom traktowany jest do kontaktu człowieka z Bogiem.

Wyznanie wiary Kościoła mówi: „Wierzę w jednego Boga, ojca wszechmogącego, stwórcę nieba i ziemi, wszystkich rzeczy widzialnych i niewidzialnych. I w jednego pana Jezusa Chrystusa, syna bożego jednorodzonego, który z Ojca jest zrodzony przed wszystkimi wiekami”. Kościół nawiązuje do „Wed”, gdzie istnieje najwyższy bóg, pod nim znajduje się łańcuch coraz to niższych bytów, aż do wyższej jaźni. Przy czym wszystkie, tak jak wyższa jaźń mają naturę męską i żeńską, stanowią parę Ojca i Matki. Jezus raz przemawiał jako Ojciec, czyli utożsamiał się z wyższą jaźnią, a raz jako syn, czyli utożsamiał się z człowiekiem. Gdy przemawiał jako syn, zwracał się do istoty o stopień wyższej, czyli do wyższej jaźni określanej jako Ojciec i w domyśle Matka.

W wierze hinduskiej powstałej na bazie hinduskich „Wed”, a które z kolei wywodzą się od słowiańskich „Wed”, występuje jedyny i najwyższy bóg Brahma w trzech boskich osobach/postaciach, tworząc triadę bogów, tak zwaną trimurti (Brahma/Brahman, Wisznu i Śiwa). Triadzie bogów odpowiada triada bogiń, tak zwana tridewi (Saraswati, Lakshmi i

Parwati).

Trimurti w hinduizmie stanowi wyobrażenie trzech aspektów boga Brahmy. Każda z postaci ma określoną rolę do spełnienia w cyklu życia wszechświata: Brahman go stwarza, Wisznu utrzymuje, a Śiwa unicestwia i ożywia. Trimurti stanowi trzy różne objawienia jedyne boga Brahmy (Brahmana, Wisznu i Śiwę). W tej formie bóg przedstawiony jest jako postać ludzka z trzema głowami lub twarzami. Trimurti odwzorowuje trójpoziomowy wszechświat: prawdy (istoty boskie i siły sprawcze), żaru (świat widzialny-materialny i jasna energia – światło słoneczne), dżanów (niewidzialny świat duchów i duszy, ciemna energia duchowa). To odpowiada trójpodziału wszechświata u Słowian na Prawię, Jawię i Nawię.

Żar i dżan stanowią dwa przeciwstawne a zarazem uzupełniające i przenikające się żywioły energii męskiej yang i żeńskiej yin. Bóg Brahma opiekuje się każdym z tych trzech poziomów w jednym ze swoich objawień (Brahman, Wisznu i Śiwa). A energia życiowa wszechświata prana – pramatka Dewi przenika i łączy te poziomy. Bóg Brahman utożsamiany jest z bogiem Brahmą – całym kosmosem, a pramatka Dewi – energia stworzenia z boginią Saraswati.

Bóg Brahma utożsamiony jest z Wszechświatem (Kosmosem). Jest jednym z niezliczonej ilości Wszechświatów – Brahm, stwarzanych przez Mahawisznu. Brahma jest to kulisty Wszechświat (Kosmos), który obraca się wokół własnej osi. Jeden obrót kosmosu to doba życia Brahmy, która składa się z dwóch kalp, dnia i nocy Brahmy. W czasie dnia – pierwszej kalpy, wszechświat bierze po opiekę Wisznu, a w czasie nocy – drugiej kalpy, wszechświat bierze pod opiekę Śiwy. Ziemia, podobnie jak wszechświat, też ma kształt kulisty i podobnie jedna doba Ziemi, składająca się z dnia i nocy, jest to jej jeden obrót wokół własnej osi. W przeliczeniu jeden dzień (doba) Brahmy trwa 8640 milionów dni ziemskich.

Bóg Brahma – kosmos ma kształt kuli z wypukłościami w

kształcie guzów jakie tworzą galaktyki rozchodzące się wokół jądra. Brahman – jądro kosmosu jest to idealna kula znajdująca się w centrum a z niego wychodzą jako archaniołowie galaktyki, które same w sobie są małymi kosmosami. W przekroju wygląda to jak pąk kwiatowy, gdzie z centrum wychodzące galaktyki przypominają pęczniejące płatki kwiatu. Wszechświat (kosmos) dzieli się na cztery strefy, dwie z nich są niematerialne – duchowe a dwie materialne. Dlatego Brahma przedstawiany jest z czterema głowami lub twarzami, gdzie każda głowa odpowiada jednej strefie wszechświata. Strefy niematerialne to: Brahman – jądro i dusza Kosmosu, jest to energetyczna inteligencja wszechświata znajdująca się w centrum, w tak zwanej koronie. Wokół niego rozciąga się ciemna energia – prana, energia życiowa wszechświata, wypełniająca cały Wszechświat niczym bezmiar wód, utożsamiana z pramatką Dewi. Jest to świat pulsującej ciemnej energii przenikającej cały wszechświat, jest to niematerialny świat duchowy.

Strefy materialne to materia i jasna energia (światło). Jest to świat życiodajnego światła słonecznego, które pochodzi z niezliczonej ilości gwiazd we wszechświecie. Cały czas występuje wymiana energetyczna pomiędzy światem materialnym i duchowym. Wszelka materia we wszechświecie, ta widzialna i niewidzialna, tworzona jest z kwantów pierwotnej ciemnej energii stworzenia i na powrót może rozpuścić się w świecie kwantów tej energii.

Brahman – źródło będące w centrum Kosmosu tworzy z ciemnej energii rozchodzącej się w przestrzeni wszechświata galaktyki, które same w sobie są małymi kosmosami. W galaktykach tworzą się gwiazdy i układy planetarne, które także same w sobie są mili kosmosami. Wokół planet tworzą się księżyce, które przypominają mikro kosmosy. Dalej mamy materię składającą się z atomów, które same w sobie też są nano lub piko kosmosami. Budowa materii jest odwzorowaniem fraktalnym od Wszechświata do atomu.

Cała materia, nieożywiona i ożywiona tworzona jest z ciemnej

energii, która wypełni i przenika cały wszechświat. Poprzez ciemną energię istnieje ciągłe połączenie energetyczne z absolutem – źródłem wszystkich elementów kosmosu, tych materialnych i tych niematerialnych – duchowych. Wszystkie gwiazdy, planety i księżyce w sensie energetycznym mają ciało eteryczny, podobnie jak materia ożywiona (rośliny, zwierzęta, ludzie). Nasza planeta Ziemia w sensie energetycznym ma połączenie ze źródłem, podobnie jak człowiek. Podobnie jak człowiek posiada czakramy energetyczne przez które komunikacja i wymiana energetyczna się odbywa.

Pramatka Dewi jako duch boga – energia stworzenia przenikająca cały wszechświat, będąca jednocześnie energią życiową wszechświata jest traktowana na równi z Wisznu i Śiwą. Ogólnie 4 strefowy Kosmos patronowany jest przez czwórkę bogów jako cztery objawienia Brahmy: Brahman, Dewi, Wisznu i Śiwa. Brahman i Pramatka Dewi – energia stworzenia, tworzą Ojca i Matkę boga najwyższego, jako źródło wszelkiego stworzenia. W wierzeniach Brahman (mózg Kosmosu) utożsamiany jest z bogiem Brahmą – całym kosmosem, a pramatka Dewi – energia stworzenia z boginią Saraswati.

Czas trwania wszechświata jest ograniczony i równa się długości życia Brahmy, które trwa 100 lat Brahmy, co stanowi 311040 miliardów ziemskich lat. Trzydzieści dni to miesiąc Brahmy, dwanaście takich miesięcy składa się na jeden rok, a pięćdziesiąt lat stanowi jedną parardhę, czyli połowę życia Brahmy. Bóg Brahma stworzył świat w ciągu 6 swoich kosmicznych dni, czyli w czasie 6 obrotów Kosmosu, a nie w 6 dni ziemskich, czyli w 6 obrotów Ziemi. Dzień narodzin Brahmy przypada w marcu, czyli na wiosnę i w tym czasie rozpoczyna się nowy rok w starodawnych kulturach.

Życie Wszechświata jest periodyczne: powstaje, rozszerza się, kurczy i zanika. Tak kończy się jeden wszechświat i powstaje następny, ale z nagromadzonymi doświadczeniami i wiedzą poprzedniego. Cały cykl jest rozwojowy. Tak jak dusza jest nieśmiertelna to także mózg kosmosu Brahman nie umiera tylko

zawiera w sobie całą widzę i inteligencję swoich poprzedników. W mitologii greckiej pra-pra-kosmosem by Uranos, pra kosmosem był Kronos a obecnym kosmosem jest Zeus. Władca nieba i ziemi, nazywany „ojcem bogów i ludzi”. Przemijanie kosmosów pokazane jest w mitologii jak Kronos, ojciec Zeusa, został przeklęty przez swego ojca, Uranosa, którego stracił z tronu. Kronos połknął własne potomstwo a później je wypluł i tak powstał obecny kosmos Zeus, mający w sobie Kronosa i Uranosa. W „Wedach” obecny kosmos oznaczony jest jako Ra-M-Ha a w „Kabale” i „Biblii” jako IHVH.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Ilustracja: [corgaasbeek](#) (CC0)

Źródło: WolneMedia.net